

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

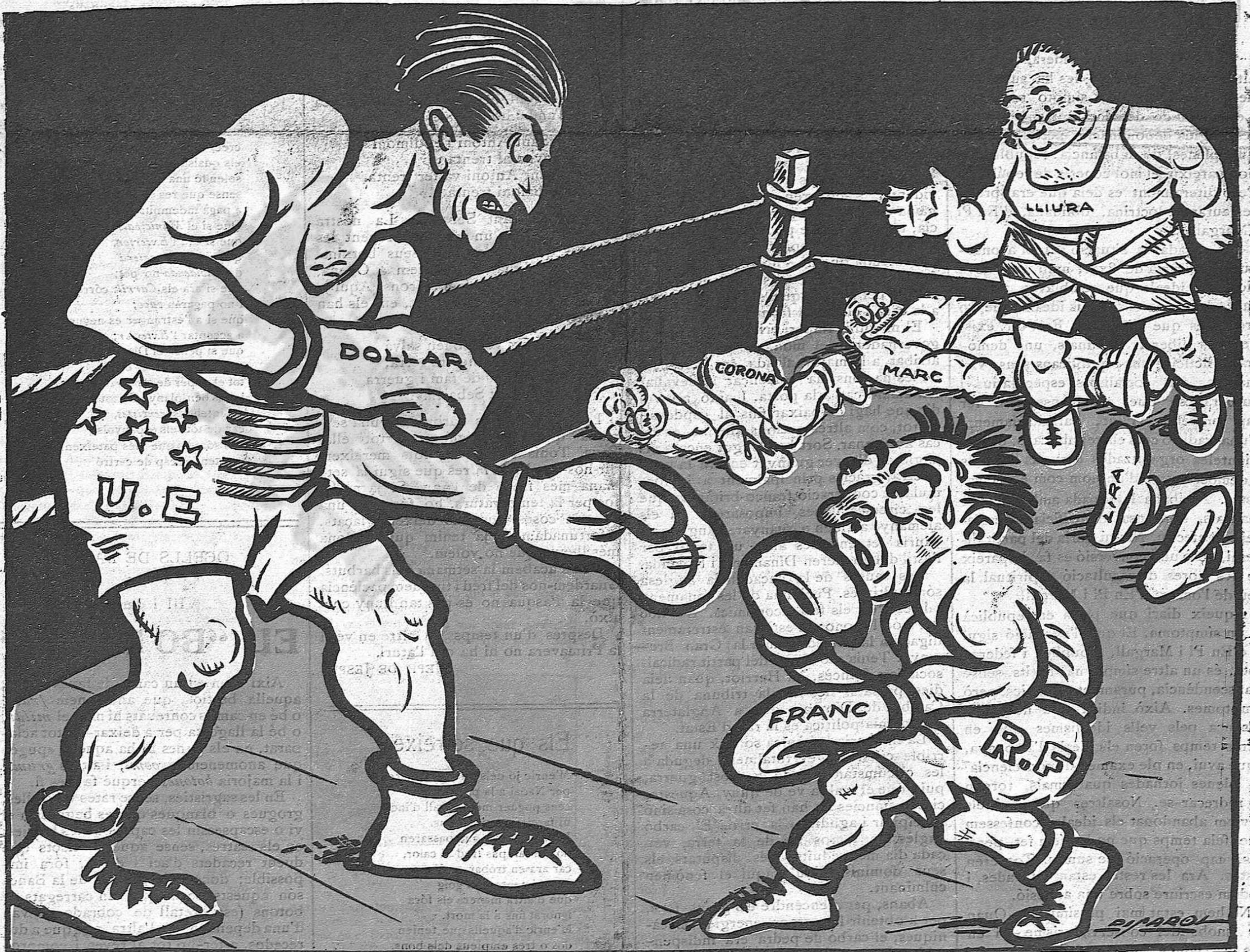
ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA BOXA INTERNACIONAL

D'aquesta feta em faig l'amo del món i de la moneda

Teoria dels vents

Els temes meteorològics són ben propis del temps present. Hivern, i hivern rigorós. Quan no plou, fa vent. I no sabem què és pitjor: si l'humitat de la pluja o el fred de la ventada. Tot és prou dolent, sobre tot per qui no pot dur un abric o una capa d'aquelles que tot ho tapa.

Doncs, parlem dels vents. No direm gran cosa de nou, però sempre és útil de refrescar les coses sabudes. La primera cosa que hom nota és el caràcter variable dels vents. No sols bufen ara fort i ara fluix, sinó que canvien tot sovint de direcció. Per això els penells es belluguen tant. I per això el penell és el símbol dels homes inconstants i contradictoris.

Seria un gran error el creure que els vents, i els seus canvis, depenen sempre de les coses del propi país. Els vents passen per damunt de les fronteres de pobles i pàtries i races i Estats. De vegades, els vents que bufen allí on sou, depenen de fets meteorològics que han succeït a milers i milers de quilòmetres lluny. Els penells varien. Però no són ells els qui disposen les pròpies variacions.

Hi ha vents generals que regeixen la direcció dels vents de cada país. El vent general és bo? Bufa bé el vent a Europa i al món? Doncs no us espanteu pel vostre vent desfavorable. Els bofaruts locals passen quan l'estat atmosfèric de les zones principals s'encamina cap al bon temps. Mentretant, cal abrigar-se bé.

El retorn a l'ideal

Un dels nostres grans diaris, ha fet unes inesperades manifestacions democràtiques i federalistes, i un altre diari, *El Diluvio*, les ha subratllades, considerant-les símptomes mètriques. Les titlem de democràtiques, amb una restringida denominació, perquè encara que plenes de substància republicana, no apareixia el mot concret de república. Però literalment es deia que era precis restaurar la doctrina, oblidada, d'En Pi i Margall.

Tal vegada la situació actual aconseguí l'eficàcia de fixar, amb una nova vida, els ideals que semblaven arrencats, destruint els ficticis ideals, que no eren més que clienteles. Es a dir, existien uns lliberals nominals, uns demòcrates ficticis, uns republicans sense virtualitat, uns socialistes especulatiu i burocràtics, que no aconseguien fer cap proselit, vivint, parasitàriament, d'una tradició com els republicans, d'unes clienteles organitzades com els lliberals i demòcrates, i d'un nom com els socialistes. Arribada la topada amb les vives realitats, s'enfonsa lo artificial i permanent lo efectiu. Ningu parla del partit lliberal, però una conversió es fa, i apareix en les hores d'auscultació espiritual la veu de l'ombra d'En Pi i Margall.

Aqueix diari que parla en republicà és un símptoma. El que l'evocació sigui la d'En Pi i Margall, republicà i federalista, és un altre símptoma. Petits, sense transcendència, purament platònics, però símptomes. Això indica que neix una frisança pels vells idealismes que en altres temps foren els ideals d'Espanya, i que avui, en ple examen de consciència, en plenes jornades quaresmals, tornen a redreçar-se. Nosaltres que mai els havíem abandonat els ideals, confessem que feia temps que no havíem fet, per a ells, cap operació de sumes. Tot eren restes. Ara les restes estan deturades, i podem escriure sobre una adhesió.

No hem estat mai pessimistes. Quan els snobs del conservadurisme — i en ells inscrivim a l'Ortega i Gasset — paraven de que l'hora d'Europa era l'hora

de l'Autoritat, mai dubtarem de l'afermament de la Llibertat. L'hora d'Europa ja és una altra. Anglaterra, veu l'hora històrica de l'adveniment del treballista al poder. França, la de la tornada a la seva tradició republicana. Atenes, demana sota l'Acropolis, la república clàssica. Fins per Rússia, la de l'autoritat roja, es comença a parlar de democratització. I an aquí, i no precisament en fulles populars, es preconitza el retorn a l'ideal democràtic.

I en el principi fou el Verb.

PARADOX

El món dona tombs

Fa ja força anys que els homes clarividents, s'adonaren que l'Anglaterra havia entrat en un període de decadència, tant en l'ordre polític, com en l'econòmic, com en l'espiritual. Hi havia gent tan tossuda que no s'ho volia creure. Els fets dels darrers anys han esvaït els dubtes per a tots aquells que tenen ulls a la cara i claror al front.

El magnífic Imperi britànic, la Britània governadora del món, després d'haver arribat a la major alçada en l'ascensió de les nacions, ha començat a devallar lentament cap a la posta. I això no vol dir que hagi de baixar fins al capdevall de tot, com altres nacions que no és del cas anomenar. Sort han tingut encara els anglesos d'haver guanyat encara la gran guerra, gràcies principalment a la fórmula de cooperació franco-britànica que les circumstàncies imposaren. Si els alemanys arriben a guanyar, Anglaterra hauria fet en pocs anys un tomb per l'estil del que feren Dinamarca i Holanda.

Les causes de la decadència anglesa són múltiples. Però una de les fonamentals està en els fets econòmics. En lloc del món l'economia està tan estretament lligada a la política com a la Gran Bretanya. Tenia raó el cap del partit radical-socialista francès, M. Herriot, quan deia dies passats, des de la tribuna de la Cambra de Diputats que a Anglaterra l'economia política és la raó d'Estat.

La indústria britànica sofreix una terrible crisi. No és totalment deguda a les circumstàncies de la post guerra, puix que el mal ja ve de lluny. Aquestes circumstàncies no han fet altra cosa sinó precipitar i aguditzar la crisi. El carbó anglès, un temps rei de la terra, veu cada dia més reduït i més disputats els seus dominis. Heu's aquí el fenomen culminant.

Abans, per a encendre els grans focs, per a obtenir les grans energies mecàniques, el carbó de pedra era indispensable. I el magatzem central d'aquest carbó era la Gran Bretanya. Posterior-

ment la hulla negra ha vist com s'alçaven davant seu una sèrie de competidors, modestos al principi, però tots o quasi tots de gran esdevenidor. L'hulla negra ha d'heure-se-les amb l'hulla blanca, amb l'hulla verda, amb l'hulla blava. En aquesta guerra de colors, el negre va pel camí de perdre. Hi ha, a més, el petroli, sobre tot el dels Estats Units.

El món dona tombs. En un dels tombs últims, Anglaterra ha perdut el lloc culminant. Cal dir tanmateix, que el lloc perdut per Anglaterra no l'ha ocupat cap altra nació. Semblen passats per sempre els temps en que hi havia una sola nació predominant, prou forta per a imposar-se a totes les altres. Avui, per a tenir un predomini mundial efectiu, cal que s'ajuntin dues o tres nacions al menys.

PULMEN

La setmana dels barbuts

Aquesta setmana és la dels Sants amb tota la barba. Segons la veu popular, la setmana dels barbuts, és la més freda de l'hivern. Sant Pau, Sant Antón i Sant Sebastià duen la barba plena de gebrats i algunes voltes de neu. Fa un fred que pela.

El dimarts férem la festa els paus, que a Catalunya som legió. També tindran de fer-la els sometentistes. En Valeri Serra podria esbrinar l'origen d'aquella cançó popular:

«Un pau, dos paus,
tres paus, quatre paus, cinc paus.
No vayas tan aprisa
sinó no veuràs on caus.»

El dijous hem celebrat el dia tots els ases. Hem donat els tres tombs, hem menjat tortell i hem rebut alguna garrotada. Ja fa temps que en rebem, per burros. Ja se sap que, àdhuc fent el paper de Toni, als Tons sempre ens toca rebre. També ho diu la cançó:

«Sant Antoni i el dimoni
jugaven al trenta u.
Sant Antoni va fer trenta
i el dimoni trenta u.»

Demà és Sant Sebastià. La nostra imatge. Lligat a un arbre va rebent les sagetes que li tiren els seus botxins. Si fossim a Igualada, aniríem a Odena, on encara hi trobaríem torròns. Aquí ja els hem acabat o, millor dit, ens els han acabat. Cantem-li els goigs:

«I puix vos podeu salvà
de tot mal la nostra terra,
guardem-nos de fam i guerra
gloriós Sant Sebastià.»

La setmana dels barbuts, és una setmana que deurien fer festa tot ella. Paus, Tons o Tianets, tots mereixem dir-nos-ho. No hi fa res que sigui la setmana més freda de l'any. Si ja no ho fos per la temperatura, ho fóra per una pila de coses que ens deixen glaçats. Afortunadament ja tenim qui ens dona més llenya que no volem.

Demà acabem la setmana dels barbuts. Guardem-nos del fred i tinguem paciència que la Pasqua no és pas tan lluny com això.

Després d'un temps un altre en vé, i la Primavera no hi ha qui l'aturi.

JEPH DE JESPU

Els que sofreixen

M'enric jo dels que es trobaren per Nadal a la presó, sens pòguer menjar gall d'indi ni farciment ni torròns.

Els sofriments que passaren no em fan pas fred ni calor, car ara en trobar-se lliures experimenten un goig que d'altra manera els fóra ignorat fins a la mort.

M'enric d'aquells que tenien dos o tres empleus dels bons, i ara en tenen un i encara, que van prim's resignació.

Vagi pel temps que tingueren a grapat els patacons i es peixien com uns prínceps; ja es sap que el món dona tombs. Ells haguessin fet estalvis que ara tindrien quelcom. Tampoc playo gens ni mica als polítics de mistió que truien d'influència fins amb el govern i tot; que de les regidories en treien un partit gros, i sabien fer la llesca, dintre les Diputacions provincials, als que els votaren amb la major il·lusió. Ni una gota em fan d'engúnia aquells del rovell de l'ou que apoiats pel caciquisme feien vida de enyors, que cobraven varies nòmines sense treballar en lloc i encara es donaven pisto i et brindaven protecció. Ja poden anà a la porra i tirà el barret al foc. En canvi, amics, ho confesso, no sé de quin modo sóc, que sento una grossa llàstima i fins commiseració per als ciutadans pacífics que no mouen enrenou, que no són ni blancs ni negres, que no obren el bec enlloc i que no tenen altra arma, i encara dintre un calaixó, que unes tristes estidores per anar tallant cupons. Aquests innocents sofreixen amb les triflagues del món; víctimes de ço que passa, morts d'esglai, gelats de por, quan el diari llegeixen, desseguida es tornen grocs en veure que el paper baixa, i ploren els pobrissons pensant que pot vení un dia d'un daltabaix paorós que tots els papers se'ls mullin i que es trobin, per badocs, com el pollastre del cuento, dit el gallo de Morón. No hi ha turment, no hi ha engúnia com la d'ésser tenedor de papers d'aquells que en diuen crec, accions i obligacions; els quals amb molta freqüència solen fé una mala acció, sense que res els obligui a pagà indemnitzacions. Que si el Municipals baixen, que si cau l'Exterior, que si la Tabacalera dar dividendo no pot; que si ara els Carris córren i no pagaran cupó; que si a l'estranger es neguen a acceptar l'Exterior; que si pensa el Directori anular, donant un cop, tot el paper dels emprèstits... jo els ben playo de tot cor als infelços rentistes, car de tots els espanyols ells són els que més pateixen per tení el cap de cartró.

FLOK

OCELLS DE BANC

VIII i darrer

EL "BOTONES"

Així com en un camp de faves hi surt aquella bestiola que anomenem *frave*, o bé en camps conreus hi naix el *mildu*, o bé la llagosta per a deixar-ho tot aclaparar, en els Bancs hi ha aquest «pugó» que anomenem *grooms*, i altres *grums*, i la majoria *botones* perquè fa més fi.

En les sagristies, sense rates vermelles, grogues o blanques que es beguessin el vi o escapessin les caps de les hosties; en els teatres, sense aquests xicots que duent recadets d'ací i d'allà, fóra impossible; doncs, els *vivales* de la Banca són aquests ocells que van carregats de botons (estil retall de cobradors) i van d'una dependència a l'altra, més que a dur recados, a fer-ho tot al revés i comprometre als empleats.

Per a ésser un bon *grum*, cal ésser viu.

llarg, espavilat, reservat i fer de criat públic i privat.

Els botones dels Bancs, són els escarços de tots; els manen des dels Consellers al darrer meritori que acaba d'esser-ho com ells.

Netegen tan malament com saben els tinters; escobren, deixant unes clapes de pols que la cara dels empleats s'hi veuen emboirades; a les pantalles dels lums molts empleats hi fan els càlculs; de la brutícia que hi deixen, sols saben anar a comprar coses quan saben d'avant-mà que hi cau *anguileta*.

El *grum*, als catorze anys, llegeix la *Biblioteca Galante* i d'amagat du periòdics pornogràfics a la butxaca.

Reneguen com les rates-pinyades els dies que els toca de guarda, i per si fos poc, com que es canvien els torns sia de correus, telègrafs o de *cuartel*, hi ha que oir aquelles boques petites que són pitjor que les dels homes, maleint al director i quefes de secció i acabant amb el conserge, que és llur capataç de tots ells.

Als pobres botones se'ls fa creure amb l'eterna amenaça, i mercès amb el vil procediment de la temor, puguen més maliciosos, més recalcritrants i més feréstecs que gats mesquès.

Per ço, molts, així que poden deixar el ropatge, sembla que els hi treguin la petita camisa de força.

Cap d'ells, el veurem amb l'estúpid uniforme en dies de festa, i mantes vegades al sortir de l'oficina, per creure que els denigra i els avergonyeix.

Pobres pardalets, que no els deixen dormir les hores que necessiten!

I per a entrar en cases d'aquestes, necessiten ésser o fills de casa bona o bé ésser fills sense pare, perquè així es presta millor a l'explotació iníqua, cosa que havia sigut fins ara. Actualment els donen un panís brut, sec, escaç, la menjadora justa; i sort tenen d'aquestes propinetes que els permet en menjar cacaus a fóra d'hora, pendre un got de llet o bé

pujar al tramvia, perquè sols se'ls permet aquest luxe pagant la casa, quan han d'anar a Sarrià, Horta, Sant Andreu i Les Corts.

Ço són extra-radis, que anomenem els ocells de Banc; però ni Gràcia, ni Sant Martí, Barceloneta, ni Sans, això, la canalla en molts Bancs, els hi fan aixecar les alètes tendres i si no hi han fondos de *reptiles*, han d'anar-hi a peu com veiem en moltes ocasions.

Planyeu-los als que van tan embotonats en cases de crèdit, valdria més que no els florejessin tant i els paguessin millor, doncs, n'hi han de ganàpies que pel sol fet de no pagar-lo tal com exigeixen les bases (que són bases, com hem vist palpablement) no el posen en el despatx i el fan servir de *grum* fins que li neixen dotze pèls en el bigoti...

Hi ha nois d'aquests que li convé escarola, però no pot menjar-ne.

D'altres, que la miren i la picotegen poc a poc...

Aquests ocellets, que són atrevits, bellugaditjos, entremaliats inèditament, es guanyen malgrat les seves criaturades, la compassió dels que tenen seny.

Són llàgrimes de Banc, els únics pinsans, que vivint maleint i renegant com homes, donen a les ergastules un rejolí de simpatia...

Em plau—i amb orgull ho dic—que amb els anys de viure en gàbia de ferro, mai hi pegat, ni maltractat, ni escarnit a cap d'ells.

Ço, no ho poden dir-ho molts fills de mare, que per ésser petits i els més humils, se'n bafen, els aclaparen i cerquen la manera de fer-los tornar rebels, mals ocells, i muts de tota expressió humana.

EMILI GRAELLS CASTELLS

Dijous, dia 24, sortirà

L'ALMANAC de La Campana de Gràcia

Coses noves

Aquest any veurem coses mai somniades, mercès al canvi de regidors.

Si els d'abans no anaven ni amb rodes i sols han fet que col·locar gent, molta part inepta i altre part més o menys gandula, aquests nous regidors, sortits de no sabem on, ens donaran sorpreses que quedarem badant; no col·locaran a ningú, no ens escombraran els carrers, ni és fàcil els fanals, es despatxarà molt personal i entre el poc que treguin i el molt que quedi, estarem més que guarnits.

D'altra banda, passeigs, parcs, vies *lactees* de la bruta Barcelona, daran bo de veure, plens de pols, fang, terra i fàcilment ens estalviarem d'anar a Vallendana a cercar bolets, perquè en trobarem a la Reforma, a la Riera de Magòria i al Camp de l'Arpa.

S'obriran, per consol de la ciutat, altres *ponts dragonesos* on caurem amb una dolcesa tan macàbrica que els de Sant Andreu ens tindran enveja. Hi haurà llum, però llum *tènèbrica*, perquè s'eixugaran les pessetes per lluminats.

En una paraula: L'Ajuntament que Déu ens ha donat, no gastarà una *pela* ni per a fer ballar la faràndula de cap per avall a un ceguet, perquè al pas que va ni subvencions per assils hi veurem.

Ploraran tots els contractistes passats, els monopolis haguts i ploraran, també, els mercaders de carn humana.

Els únics que riuran són els organitzadors de Jocs Florals, perquè fins ara rebien uns llibres vells i bruts que tenien arconats en la secció de Cultura, i guixots dels regidors, i quan més cinquanta pessetes cobrades a sis mesos plaç.

Serà any que veurem pedregades, però un concert a *piano* entre els actuals regidors vinguts no sabem on...

I Barcelona, aquesta ciutat bella i formosa, serà, si no baixa Moisès, o bé un Messies, un munt de porqueria, guar-

dada per ex regidors malvestadors i nous edils que a molts els hi manquen un pam d'orelles, i ço és lo que veurem aquest any si Déu vol i el Directori no fa feina per a lliurar-nos de plaga i llagosta...—EL CAVALLER NOCTÀMBUL

Espurnes

Ara que ja s'acosta Carnaval no et caldria pas posar-te cap careta, car aquest rostre bell que tens ja val per antifaç que amaga una miqueta la teva ànima pútrida i brutal.

Perquè no et cases?—digué la vaca al bou— i el bou li respongué amb mirades estranyes: —No sóc casat i encar no en porto prou de (banyes?)

Salvador Perarnau

REPICS

A Loucsor, és fàcil que es trobi la tomba de Tutankamen. Diuen que la caixa que tanca el cos del Faraón, forma un *stock* de infinitat de milions.

Així és que ho manifestem als *cacos* per si tenen el gust d'anar hi i deixar uns quants dies tranquils nostra bella ciutat.

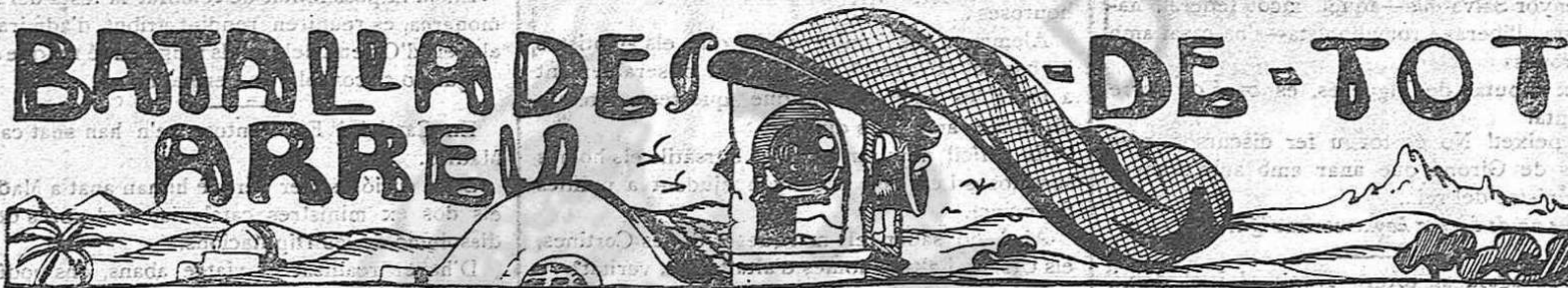
S'ha sabut, que els *bonos* que dona l'Ajuntament a famílies menesteroses, a l'anar a fer-los efectius per pa, carn i arròs, les botigues no donaven el pes i robaven als pobres.

Es a dir, que els botiguers fins amb la misèria abusen!

L'Ajuntament deuria posar a la barra an aquests pirates i fer-los clausurar els establiments...

Convé que el poble sàpiga que no són tots lladres els que hi ha a la presó, que ni han molts que estan darrera taulells, robant amb tota l'impunitat del món...

L'Ajuntament crea nous arbitris i fa impossible la vida ciutadana.

ELS REIS FELIÇOS

Veus aquí uns reis de lo més feliç que corre en matèria de reis. En els seus rostres hi ha una tal placidesa, una rialleta tan beatífica, una serenitat, una bonhomia tan cordials, que no ho semblen de reis: semblen, senzillament, un home i una dona ben vestits, ben alimentats, ben col·locats en la vida. Aquests són els reis d'aquell país, on un hivern el tantàstic Pompeius Gener bevia l'aiguardent—que de tan fred s'havia glaçat—en llesques; són els reis d'Holanda.

Holanda és un país de cromos, de cromos de calendari: els molins de vent, els esclops, l'indu-

Els reis d'Holanda

entària que recorda les estampes d'un llibre de criatures, els formatges, sobre tot els formatges...

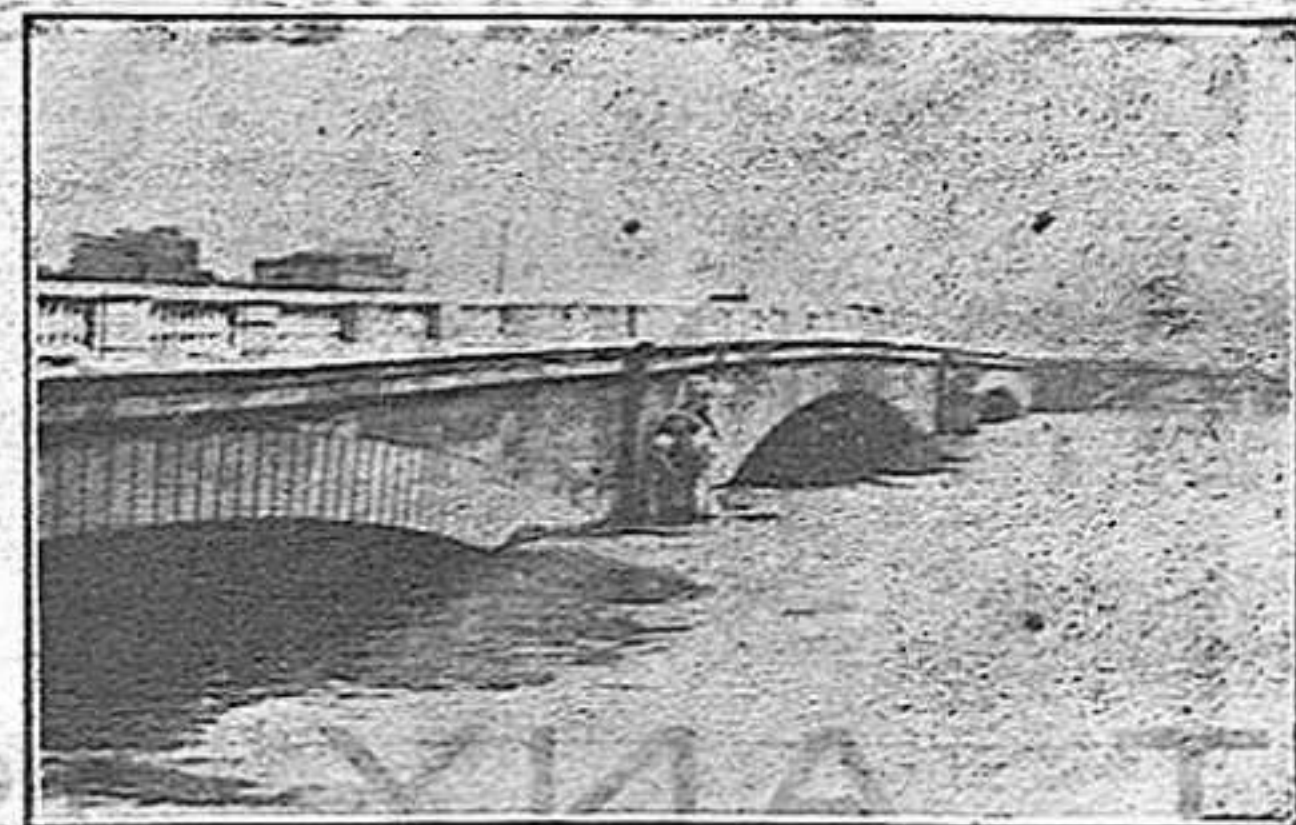
Holanda és, ademés, un país tranquil, quiet, nuposat, de costums honestes i pedentàries. Quan li ha buscat refugi un home turbulent com Mirabeau, per exemple, n'ha de fugir perquè aquella pacidesa li descompon el sistema nerviós. Quan saltres hem volgut saber d'Holanda quelcom interessant—una revolució, una petita turbulència—ens han enterat d'aquesta cosa importantíssima: que tan sols es pinta de vermell la crosta dels formatges que s'envien a fora...

Veritablement aquests reis d'Holanda saben ésser feliços, malgrat la seva reialesa, saben penjar la corona en un clau qualsevol, com si es tractés de qualsevol barret, i barrejar-se amb el poble, ésser poble. A nosaltres ens fan l'efecte d'uns fabricants de formatges.

ELS PONTS DE PARÍS

Els ponts de París tenen una llegenda i una canço, una canço que tots haureu sentit cantar. I un humorisme. En una caricatura que no recordem si era de Steinlein, de Forain, o d'Abel Faivre, s'hi veuen dos vagabunds sota un dels ponts de París. A terra, sobre un fòg, fumeja una olla. A la paret hi ha penjada una poca roba. Un dels vagabunds llegeix el diari. I diu al seu company, que està vigilant el dinar:

—Té, ara el govern ens vol posar electricitat! Els diumenges els vaporets, que van a Suren-

La crecudada del Sena a París

nes i a Charenton, passen per sota els ponts, plens de modistes i estudiants que canten i riuen. Aquest és el París sentimental, el París a la Murger, que desapareix.

L'altre, el París dels grans *bulevars*, de les dones galants—perquè els diran galants si es veuen

obligades a viure allunyades de tota galanteria?—dels banquers, dels aventurers, dels agiotistes, no té cap relació amb el Sena. El Sena és el riu dels tristes, dels miserables, dels que tenen l'ànima curulla d'amargor, dels suïcides.

Quan cau la nit sobre París i els teatres i els restaurants i els *music-halls* estan plens de joies, de perfums, de somriures, de luxe, de vanitats i alegries efímeres, sota els ponts del Sena, negres i misteriosos, s'hi acullen els que no tenen pa, ni llar, ni consol, i si una eterna tristesa.

Però ara el Sena ha crescut. Déu, el Déu que, segons els Evangelis, vetlla pels desvalguts, però que en realitat no vetlla més que pels poderosos que poden omplir de comoditats els temples on Ell s'hostatja, l'ha vist créixer amb indiferència.

On s'aixoplugaran ara tota aquesta trista gent que no tenia altra llar que la que li oferien els ponts del Sena?

LES LLENTILLES

Trista cosa és que sota els més diversos règims, sota tots els règims, hi hagin desagraïts i descontentes!

Gran veritat és aquella de que com més es té més es desitja. Gran veritat la de que no agraim els esforços que per a la nostra felicitat fan els conductors de pobles. Això, als homes d'una certa bondat i elevació de pensament, ens ompla el cor de tristesa. Una gran vergonya ens fa humiliar el rostre al pensar en la ingratitude del nostre poble.

Ara mateix, mireu lo que passa amb les subvencions.

Doncs bé, hi ha qui critica. Hi ha qui diu que no s'ha resolt el problema de l'habitatge, ni la qüestió d'higiene de la ciutat, ni l'abaratiment dels queviures. I no volen reconèixer que totes les coses van millor que mai, que es preocupen del nostre benestar.

Acabem de llegir: «Les lletilles, que abans anaven a 1'40 el kilo, aniran ara a 0'90».

Alegrem-nos, senyors! Allunyem de nosaltres els pessimismes! La vida és fàcil! Podem menjar, lletilles!

EL VOT DE CASTEDAT

An aquest sacerdot de la caricatura, que sembla un botifarró amb sotana, li diu irònicament el metge:

—Aquests grans no els ha agafat abraçant la carrera eclesiàstica!

En efecte, no els ha agafat abraçant la carrera eclesiàstica, sinó quelcom més saborós i consistent. Ell sap prou bé que ha fet vot de castedat. Ell sap prou bé que, segons les Escriptures, la Dona és el més ferotge i crudel dels animals.

—No em voldrà pas fer creure que aquests grans li han sortit abraçant la carrera eclesiàstica.

(De Vare, en Le Rire)

l'essència del pecat, la bèstia apocalíptica. Però sap, per experiència, que és un animal tan agradable, tan suau al tacte!

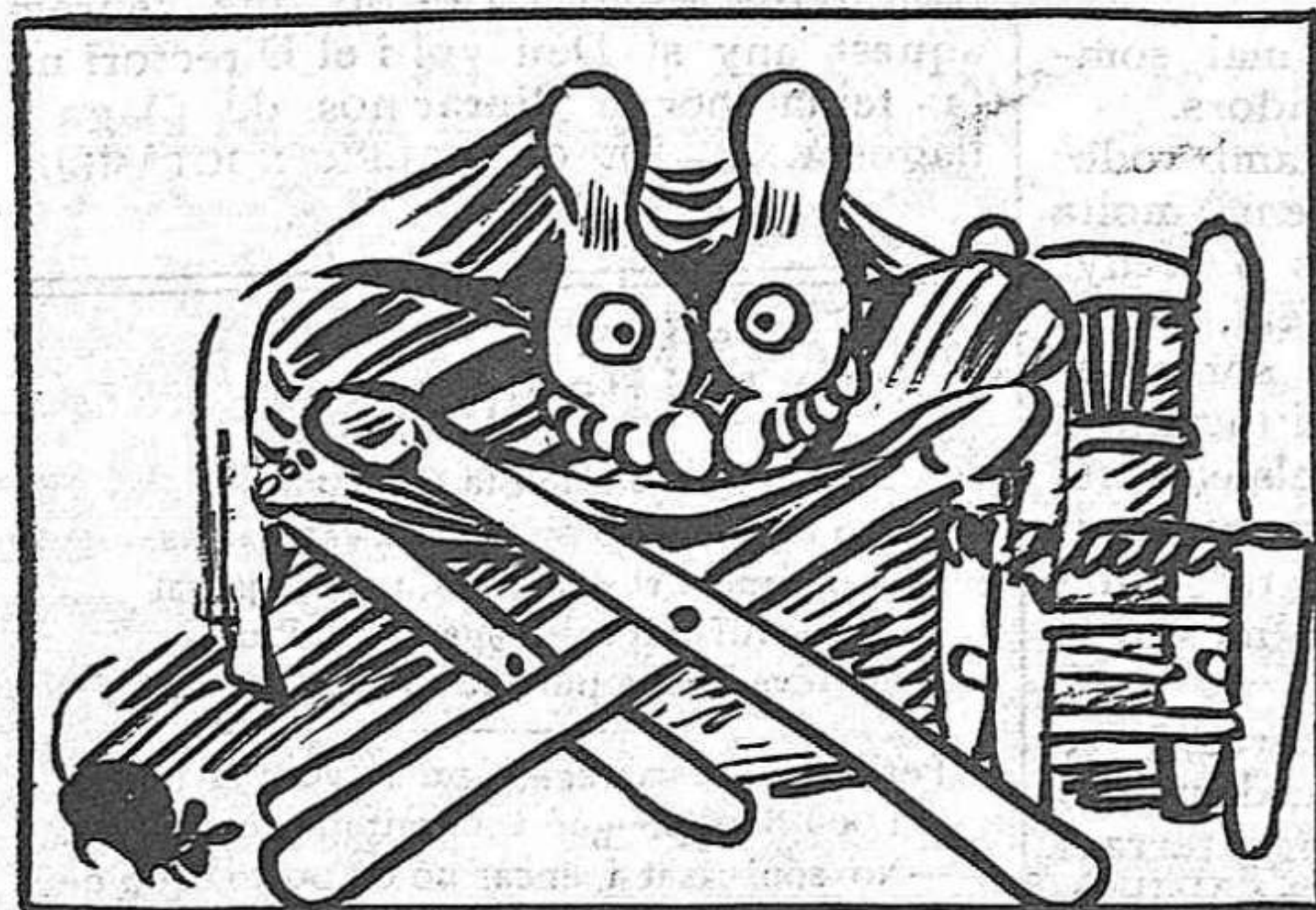
I segueix predicant la castedat. Però cada divendres visita a una vídua opulenta i religiosa que li fa oblidar, entre els seus braços, les amargors de la sagristia.

Dijous, dia 24, sortirà

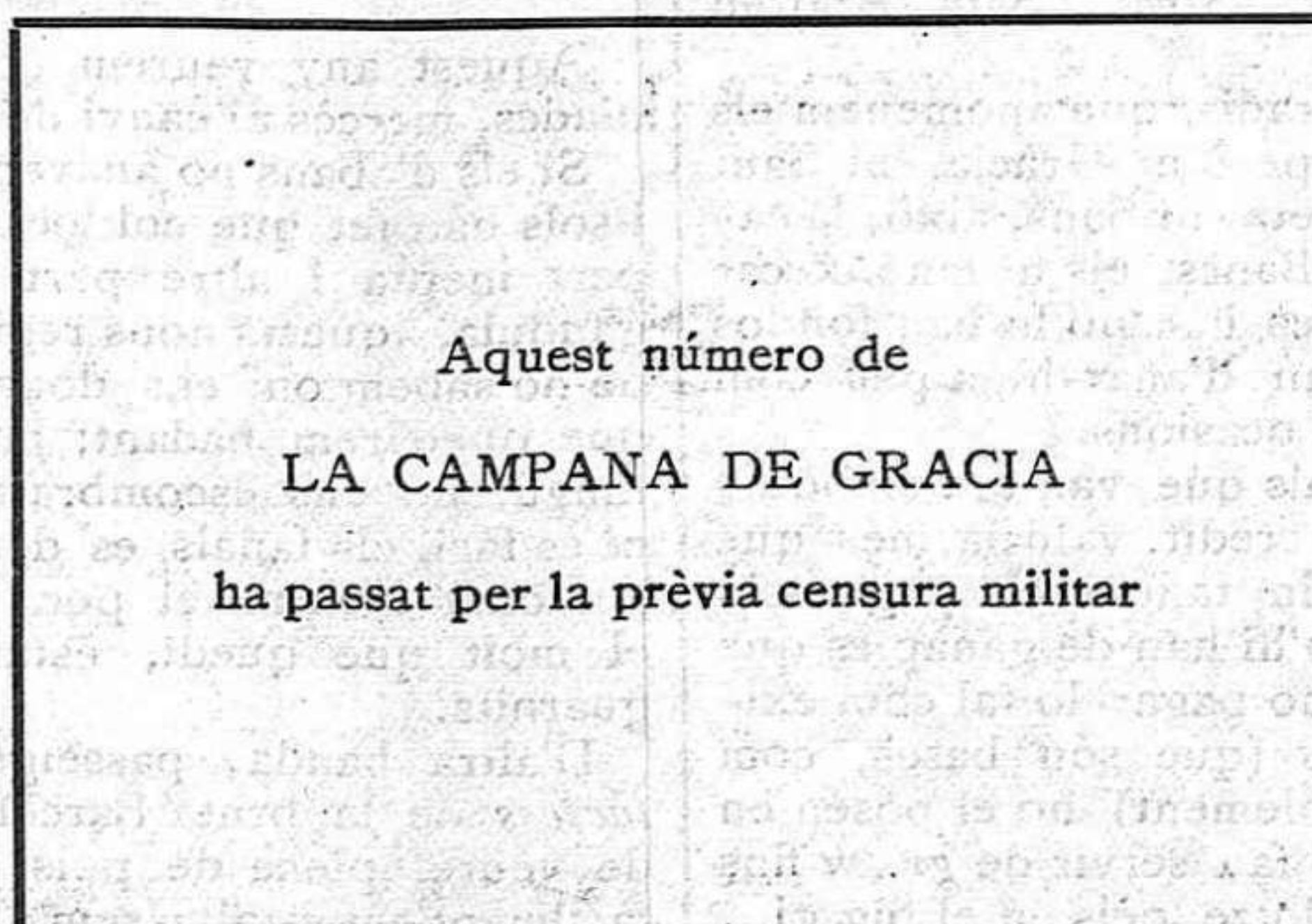
L'ALMANAC de La Campana de Gràcia

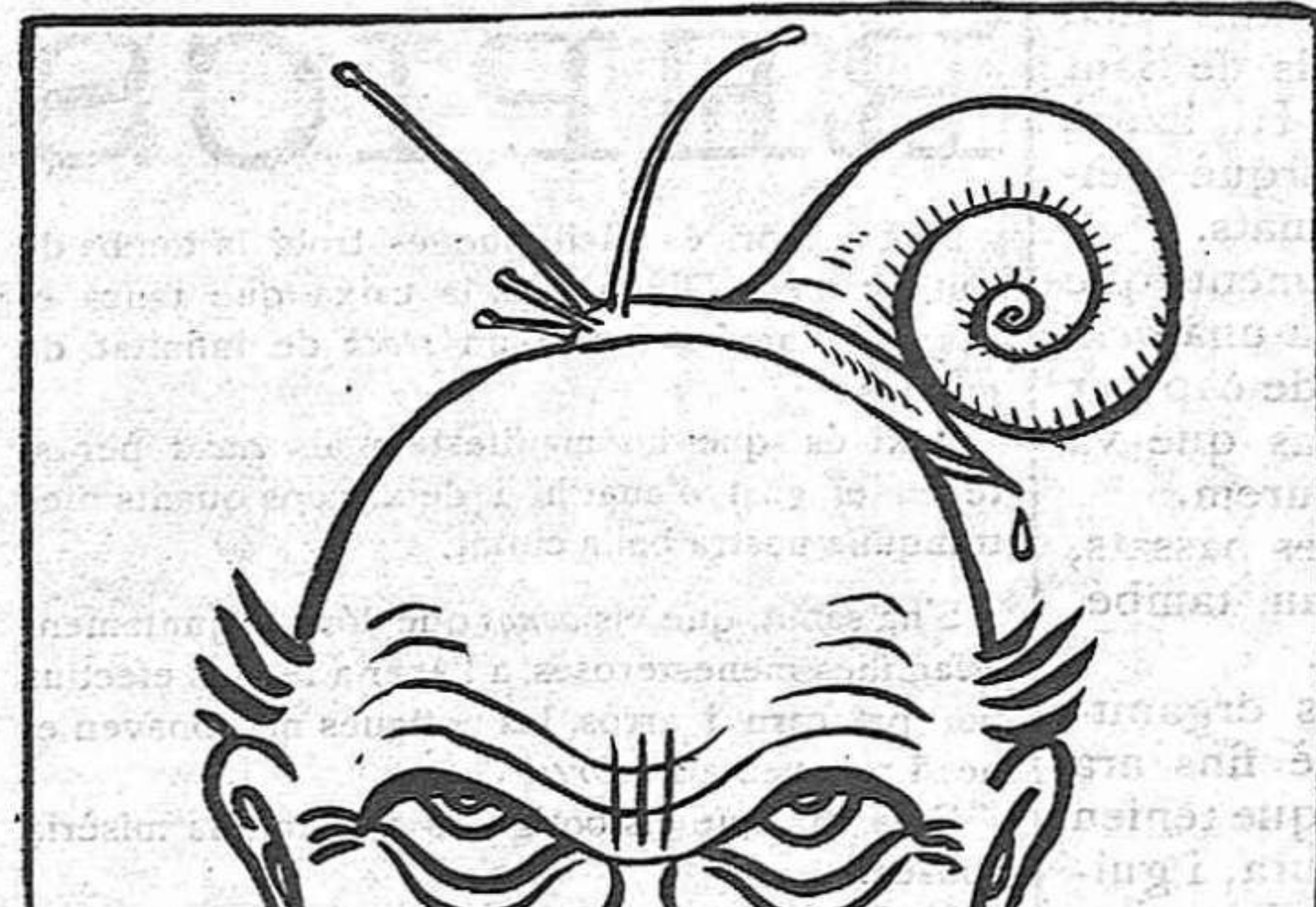
ADAGIS IL·LUSTRATS

No hi ha res tan divertit
com passar la nit al llit.

De mirar molt les estrelles
se'n surt sense bous ni esquelles.

Dona jova i home vell...
no hi pas remei per ell!

Una cosa és l'endreçar
i l'altra l'entafurar.

No hi ha res tan exposat
com un boig dalt d'un terrat.

Cèdules cares, impostos de mil menes, càrrecs d'arbitris.

Res. Val més anar a l'Àfrica que no viure aquí. I això és una nova era de viure! Cà! Això és la desplomació dels ciutadans.

En lloc del món es paguen les coses com aquí. Ni en cap banda són tan analfabets i llonçes en pagar-ho. Net i clar.

No saben qui és En Cabestany? Un altre feudal de la casa gran. Un *toma pelos* de la ciutat.

Es una mena de «cuca-tera» que mana i disposa de Barcelona.

Si ell es lleva de mal humor i no li dóna la gana d'arrenjar un carrer, encara que aquest s'enfonsi, teniu per segur que ni regidors, ni alcalde hi pot res amb ell.

Ell i una societat constructora, són els únics *caudillos* de la Barcelona estúpida que permet semblants imposicions.

Hi han vies que causen vergonya, hi han barriades que deshonren la ciutat.

Res, que el senyor Cabestany per cap, hi té un tros d'estany.

En *Nuevo Mundo* llegim: «... La revolución del 13 de septiembre».

Home, no n'hi ha per tant! Després motejarem d'exagerats als portuguesos!

Es veu que a Badalona la passen tremenda amb certs catòlics que governen el llegat del filantrop Roca, i no presenten comptes, per més que la premsa els burxi.

Hi han coses que és fa el sort per conveniència, i nosaltres que no deixem de cua d'ell aquest

afer, on hi han moltes *mils* pessetes entre mig, fem els ulls oberts i un dia publicarem coses que faran ballar a genteta que passa per... moral i decenta.

El senyor Salvatella—aquell xicot federal, nacionalista, lliberal i romanonista—s'ha casat amb una baronesa

El ex diputat de Figueres, és baró de Torre Almirantal

Tira peixet! No és tot u fer discursos pels casinets de Girona que anar amb auto i haver sigut ministre del rei...

Lo que va de ayer a hoy... veritat Quimet?

Un bou agafà al torero *Nacional* i el deixà greument feït.

Ens sembla sentir an En Royo Vilanova exclamant:

Ese toro sería de fijo catalanista!

Els soviets estan fent una activa campanya en tots els Estats Units.

Es veu que els russos, malgrat dir que és la nació on hi han més analfabets, demostren ésser més vius que la *tinya*.

Quan menys se n'adonen les nacions, ells ja han escampat el blat i fructifica la terra...

I són coses aquestes que, arrelades, qualsevol les pot dallar sense por de fer-se mal amb les eines.

A França han detingut a molts agiotistes que treballaven per a que el franc sofrís una baixa formidable i ter l'agost en ple hivern.

El Govern que ha notat la presència de certs estrangers a la Borsa els ha fet detenir, com-

provant-se que anaven per a fer repercutir el descens del valor francès.

Aquí a Espanya s'ha tolerat, quan la guerra, que certs traïdors especulessin la moneda, i fins hi han hagut ministres que sostenien especulacions gens honroses...

Alemanya, és l'única nació que els agiotistes ho han fet el revés; han enganyat miserablement a totes les nacions, fent que aquestes paguessin els deutes amb llurs diners...

Es difícil depurar en coses bursatils els homes sospitosos i els que enganyen ajudant a polítics financers.

Això ho saben els marquesos de les Cortines, els Urzaiz i altres homes d'alta-banca, veritat?

El Comissari General de Policia ha sospes de sou i empleu a l'agent governatiu de Sabadell, senyor Iglesias, i se li ha encoat expedient.

Així sí que poden dir: —*Tan pronto llegamos que ya asamos.*

En Sánchez Guerra, segons ha dit, està disposat a liquidar el partit lliberal-conservador del qual és el cabdill visible, en vista de l'actual situació política d'Espanya.

Per mi que ho faci quan vulgui.

I si és vol liquidar ell i tot, millor.

El gran *Lacandro* Lerroux, es torna cada dia més mussulmà.

Ell prou té els ulls fits en el Poder des del seu naixement republicà, però enlloc d'embestir-lo de dret, com faria tot bon revolucionari, espera que li caigui a les mans de tan madur.

Ja pot esperar sentat.

I ajagut i tot, si vol.

Els jaumins celebraren amb tota pompa la diada dels Reis.

En la impossibilitat de celebrar la festa del seu monarca, es reuniren rendint tribut d'admiració als reis d'Orient, dels quals ningú en té res que dir. Qui no s'aconsola, és perquè no vol.

En Cambó i En Ventosa se'n han anat cap a Madrid.

Seria curiós saber perquè hi han anat a Madrid els dos ex ministres catalanistes, després de la dissolució de les Diputacions.

D'haver realitzat el viatge abans, ens podíem fer la il·lusió de que volien assessorar al Directori respecte al projecte de divisió regional tan anunciat, però ara...

Tardus piulastis que deia aquell estudiant mentre torçava el coll al pollastre esquelloter.

A la nova Junta Directiva de l'Exposició de Barcelona hi ha hagut ja una mà de baixes de tots colors.

No sé, deu ésser molt *exposat* el pertènixer a dita Junta.

Ja veurem dels senyors elegits per a substituir als dimissionaris, quants acceptaran el càrrec. Si també n'hi ha que el renuncien, serà qüestió de fer una crida, per a veure qui en vol ésser.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8

Dijous que vé, dia 24, podrà SORTIR

L'ALMANAC de La Campana de Gràcia

PER A AQUEST ANY 1924

Ja ha passat per la censura i com és natural ja pot sortir

Sortirà dijous, dia 24

Preu com sempre: 80 cèntims